

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

ΑΡΙΘΜ. 18.
Τόμος Α'.

Συνδρομή, ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους, ἐτησίᾳ μόνον καὶ προπληρωτῆς:
Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 20 ἢ μάρκ. 18.

ΕΤΟΣ Α'.

τῇ 15/27. Σεπτεμβρίου 1885.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΟΜΗΡΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

ΕΠΙΠΩΛΗΣΙΣ.

(στίχ. 286—544.)

„ὦ Αἶαντες, πολέμαρχοι ἀνδρῶν χαλκοχι-
τώνων!
„Υμᾶς — θα ἦτον ἀπρεπὲς — εἰς μάχην δὲν
προτρέπω·
„Σεῖς τοὺς λοιποὺς θαρρύνετε νὰ πολεμοῦν ἀν-
δρείως.
„ὦ, εἶδε, Ζεῦ, καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀπολλων, τοι-
οῦτον
„Καρδίας μένος ὅλοι των νὰ εἶχον εἰς τα
στήθη!
„Θὰ ἔκυπτε ταχύτερον ἢ πόλις τοῦ Πριάμου,
„Ἐκ τῶν χειρῶν μας πίπτουσα καὶ λεηλατου-
μένη.“
Εἰπὼν αὐτά, τοὺς ἄφησε καὶ ἀλλαχοῦ ἐστράφη.
Ἦδρεν ἔμπρὸς τὸν Νέστορα· ὁ κύκνος τῶν
Πυλίων
Ἐκόσμει τοὺς συντρόφους του, καὶ νὰ πατοῦν
τὰ ἵχνη
Συνίστα τοῦ Πελάγοντος, Ἀλάστορος, Χρομίου
Τοῦ Αἴμονος καὶ Βιάντος, ποιμένος τῶν λαῶν.
Τοὺς ἱππηλάτας ἔστησε, τοὺς ἵππους καὶ τὰ
δίφρα
Ἐμπρὸς· κατόπιν τῶν πεζῶν τὸ ἄνθος, πυ-
κνωμένον
Πολέμου πύργον· τοὺς δειλοὺς παρέταξ' ἐν
τῷ μέσῳ,
Ἐκεῖ νὰ μένουν κ' ἐκ σκληρᾶς ἀνάγκης νὰ
κτυπῶνται.
Εἰς τοὺς ἱππεῖς του ἔλεγε πρὸ πάντων, οὔτε
βῆμα
Νὰ μὴ ὠθοῦν τοὺς ἵππους των καὶ θορυβοῦν
τὰ πλήθη.

— Κάνεις, εἰς τέχνην ἵππικην καὶ τόλμην ἐπηρεμένος,
Μὴ πρὸ τῶν ἄλλων μάχεται καὶ μὴ προτρέχει μόνος·
Κάνεις μὴ φεύγει· ἀσθενεῖς κ' εὐάλωτοι θὰ ᾔσθῃ.
Ἄν δέ τις ἐκ τοῦ δίφρου του εἰς ἄλλου δίφρον τύχῃ,
Αὐτὸς ἄς μάχεται· καλὸν νὰ κυβερνᾷ ὁ ἄλλος.
Οὕτω οἱ πάλαι φρούρια καὶ πόλεις ἐξεπύρουν,
Τοιοῦτον πνεῦμα ἔχοντες καὶ θάρρος εἰς τὰ στήθη. —

Αὐτὰ ὁ γέρον ἔλεγε, μακροὺς ἰδὼν πολέμους·
Ἐχάρη δέ, παρὼν ἐκεῖ, ὁ βασιλεὺς Ἀτρεΐδης,
Καὶ πτερωμέν' ἀπηύθυνε πρὸς τὸν γενάρχην ἔπη·

„ὦ γέρον· ὅπως ἡ ψυχὴ τὰ στήθη σου γεμίζει,
„Νὰ σ' ἀκουαν τὰ γόνατα κ' ἡ δύναμις ἡ πάλαι!
„Πλὴν σὲ βαρύνει ἀσπλαγχνὰ τὸ γῆρας· εἶθε ἄλλος
„Νὰ εἶχε τὰς πικρίας του, καὶ σὺ νὰ ᾔσο νέος.“

Καὶ ἀπεκρίθη ὁ σεπτὸς Γερήνιος ἱππότης·
„Ἀτρεΐδῃ· πόσον ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ ἤμην τῶρα
„Ὁ τὸν Ἐρευνθάλωνα συντρίψας μονομάχος!
„Ἄλλ' οἱ θεοὶ τὰ δῶρά των δὲν δίδουν ἐνωμένα·
„Ἄν τότε νέος ἐθαλάα, τὸ γῆρας ἦλθεν ἤδη.
„Ἄλλὰ, καὶ οὕτω, μεταξὺ τῶν ἱπποτῶν, θὰ δίδω
„Βουλὴν καὶ θάρρος· — εἴν' αὐτὸ ἡ χάρις τῶν γερόντων.
„Τὸ δόρυ δὲ νεώτεροι ἄς σφίγγουν, ὅσοι θάλλουν
„Εἰς ὅπλα τῶρα, καὶ πτερὰ αἰσθάνονται καὶ σθένος.“

Εἶπε, κ' ἐπέρασε φαειρὸς εἰς ἄλλους ὁ Ἀτρεΐδης.
Ἦδρεν ἐκεῖ τὸν ἱππικὸν ἐμπρὸς τοῦ Μενεσθέα,
Ἰδὼν τοῦ Πετεοῦ, ἀργόν· καὶ γύρωθεν τοῦ ἦσαν
Τῶν Ἀθηναίων οἱ μαχηταί, οἱ μῦσται τοῦ πολέμου·
Πλησίον, ὁ πολύτροπος υἱὸς τοῦ Λαερτίου,
Καὶ παρ' αὐτόν, αἱ ἰσχυραὶ τῶν Κεφαλλήνων τάξεις
Ἐπρόσμεναν· τὴν ταραχὴν δὲν ἤκουσαν ἀκόμη,
Καὶ μόλις ἐταράσσοντο αἱ φάλαγγες ὁρμῶσαι
Τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν· τὴν ὥραν ἐκαρτέρουν
Τὸν πρῶτον πύργον τοῦ στρατοῦ νὰ ἴδουν πῶς κινεῖται
Κατὰ τῶν Τρώων, κ' ἡ βοή ἀρχίζει τοῦ πολέμου.
Αὐτοὺς ὁ ἀνάξ τῶν ἀνδρῶν ἐπέπληξεν Ἀτρεΐδης,
Καὶ πτερωμέν' ἀπηύθυνε πρὸς ἀμφοτέρους ἔπη·

„Ἰὲ τοῦ Πετεοῦ τοῦ πρὶν διοτρεφοῦς μονάρχου,
„Καὶ σὺ καλλωπιζόμενε τὴν πλάνην, δολοπλόκε·
„Τί περιστέλλεσθ' ἔντρομοι κ' ἐξ ἄλλων καρτερεῖτε;
„Σεῖς, μὲ τοὺς πρῶτους ἔπρεπε προπύργιον νὰ ᾔσθῃ
„Τῶν ἄλλων, καὶ τὴν θύελλαν τῆς μάχης ν' ἀπαντᾷτε·
„Διότι κ' εἰς τὰ δεῖπνά μου θαρρῶ πῶς εἶσθε πρῶτοι,
„Ὅποταν εἰς συμπόσια τοὺς ἀριστεῖς καλοῦμεν.
„Ἐπρὸς σας εὖοςμα ψητά, καὶ οἶνος μελιτώδης
„Ἀφρίζ' εἰς κύπελλα, καθεὶς νὰ πίνη ὅσον θέλει.
„Καὶ τῶρα, τῶρα, δύνασθε νὰ βλέπετε ἡρέμα,
„Καὶ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν ἂν σφάζωντ' ἐμπροσθέν σας!“

Ἀγρίως δὲ στρεφόμενος ὁ ἔμφρων Ὀδυσσεύς·
„Ἀτρεΐδῃ, ποῖα σ' ἔφυγε, τὸν εἶπε, βλασφημία,
„Καὶ τοῦ πολέμου μᾶς καλεῖς δραπετάς; — Μετ' ὀλίγον
„Ὅταν βαρὺν ἀνοίξωμεν χορον κατὰ τῶν Τρώων,
„Θέλεις ἰδῆ, ἂν ἀγαπᾷς καὶ δι' αὐτὰ φροντίζης,
„Τοῦ Τηλεμάχου τὸν καλὸν ριπτόμενον πατέρα
„Εἰς στίφ' ἡρώων· ἄλλα σὺ προφέρεις ὅ,τι φθάσης.“

Εἰς τοῦτον ἐμειδίασεν ὁ βασιλεὺς Ἀτρεΐδης,
Καὶ βλέπων τὴν ὀργὴν αὐτοῦ μετέστρεψε τὸν λόγον·
„Τοῦ Λαερτίου γέννημα, πολύτροπε ἡγέτα,
„Οὐδὲ σ' ἐλεγχοῦ ἀρεπῶς, οὐδὲ σὲ παροτρύνω.
„Γνωρίζω πῶς το πνεῦμά σου γαλήνιος φωτίζει
„Βουλὴν πραγμάτων, καὶ φρονεῖς καθὼς ἐγὼ ἐπίσης.

„Πλὴν ἔλα· θὰ τὰ εἴπωμεν κατόπιν, ἂν ἐλέχθῃ
„Τὴ λυπηρόν, οἱ δὲ θεοὶ εἰς λήθην ἄς τὰ εἴψουν.“

Εἰπὼν αὐτά, τοὺς ἄφησε καὶ ἀλλαχοῦ μετέβη.
Τὸν μεγάλῳψυχον υἱὸν εὗρῃκε τοῦ Τυδεῶς
Ἰστάμενον εἰς τ' ἄρματα καὶ ἵππους του πλησίον,
Καὶ μετ' αὐτοῦ τὸν Σθένελον, υἱὸν τοῦ Καπανέως.
Αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἐκεῖ, ἐπέπληξεν Ἀτρεΐδης,
Καὶ πτερωμέν' ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἀνδρεῖον ἔπη·

„Φεῦ, τοῦ Τυδεῶς γέννημα, τοῦ ἱππικοῦ ὀπλίτου!
„Τί τρέμεις; τί περισκοπεῖς τῆς μάχης τὰς ἐξόδους;
„Εἰς τὸν Τυδεά σύνηθες δὲν ἦτο νὰ φοβῇται,
„Ἀλλὰ πολὺ πρὸ τῶν λοιπῶν μὲ ἄνδρας νὰ παλαίῃ.
„Τὸν ἐνθυμοῦνται καὶ λαλοῦν ἀκόμη· δὲν τὸν εἶδα,
„Δὲν τὸν συνήντησα ἐγώ, πλὴν ὑπερεῖχε πάντων.
„Ἄνευ πολέμου ὁ Τυδεὺς καὶ ξένος, εἰς Μυκῆνας
„Μαζῇ μὲ τὸν ἰσόθεον ἐμβῆκε Πολυνεΐχην
„Στρατολογῶν, τὰς ἱερὰς νὰ ἐκπορθήσουν Θήβας·
„Ἐζήτουν δύναμιν ἐκεῖ συμμαχῶν, κ' αἱ Μυκῆναι
„Ἀσπιδοφόροι ἔσπευδον μαζῇ των νὰ στρατεύσουν,
„Πλὴν μὲ σημεῖ' ἀπαίσια ἐμπόδισεν ὁ Ζεὺς·
„Ἀφοῦ δ' ἐκεῖθεν ἔφυγον καὶ ἤγγιζον τὸ ρεῦμα
„Τοῦ βαθυσχοίνου Ἀσωποῦ τοῦ βοτανοστρωμένου,
„Συμφώνως πρέσβυν ἔστειλαν εἰς Θήβας τὸν Τυδεά.
„Ἐλθὼν ἐκεῖ, τοὺς ἀριστεῖς εὗρῃκε τῶν Καδμείων
„Δειπνοῦντας εἰς τ' ἀνάκτορα μὲ τὸν Ἑτεοκλέα.
„Ἄν δὲ καὶ ξένος ὁ Τυδεὺς καὶ μόνος ἐν τῷ μέσῳ
„Καδμείων τόσων, εἰς τραχὺν ἀγῶνα ἐπροκάλει
„Ἐνα πρὸς ἕνα, ὅλους των, καὶ ὅλους των ἐνῖκα
„Λαμπρῶς· τοιαύτη σύμμαχος ἦ Ἀθηναῖ τοῦ ἦτο!
„Οἱ δὲ Θηβαῖ' οἱ πτερωτοὶ μανίσαντες ἱππόται,
„Ἐνέδραν εἰς τὸν δρόμον του πεντήκοντα λογάδων
„Τῷ ἔστησαν· καὶ μετ' αὐτῶν ἡγέται ἦσαν δύο,
„Ὁ Μαίων, τύπος τῶν θεῶν, τὸ γένος Αἰμονίδης,
„Καὶ Λυκοφόντης, ὁ βαρὺς υἱὸς τοῦ Αὐτοφόνου.
„Ἄλλ' ὁ Τυδεὺς ἐφύλαττε σκληρὰν κ' εἰς τούτους μοῖραν·
„Φονεύσας ὅλους, ἄφησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἕνα,
„Τὸν Μαίονα, εἰς τῶν θεῶν ἐνδίδων τὰ σημεῖα. —
„Τοιοῦτος ἦτον ὁ Τυδεὺς ποτέ· ὁ δὲ υἱὸς του,
„Ἄν δὲν τὸν φθάν' εἰς πόλεμον, εἰς λόγους ἀριστεύει.“

Εἶπε, καὶ δὲν ἀπῆντησεν ὁ κρατερὸς Τυδεΐδης,
Τοῦ βασιλέως σεβασθεὶς τὸ σχῆμα καὶ τὴν γλῶσσαν.
Ἄλλ' ὁ υἱὸς τοῦ ἀκουστοῦ ἀντίειπε Καπανέως·

„Ἀτρεΐδῃ, μὴ σοφίσματα, ἐν ᾧ τὸ πᾶν γνωρίζεις.
„Ἡμεῖς πολὺ καλλίτεροι καυχώμεθα ἐκείνων·
„Ἡμεῖς καὶ τὴν ἐπτάπυλον ἐπήραμεν Καδμείαν,
„Ἡμεῖς κ' ἀπὸ τοῦ Ἄρεος ἐρρίφθημεν τὸ τεῖχος;
„Μ' ὀλίγους, πλὴν μὲ τῶν θεῶν καὶ τοῦ Διὸς τὴν χάριν
„Ἐκείνοι, ἀπωλέσθησαν ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν των.
„Ἡμᾶς κ' ἐκείνους εἰς τιμὴν ὁμοίαν μὴ μᾶς θέτεις.“

Καὶ ὑποβλέψας ἔκραξεν ὁ κρατερὸς Τυδεΐδης·
„Σιώπα, φίλη κεφαλὴ, κ' εἰς τὴν φωνήν μου πείθου.
„Ἐγὼ τὸν ἡγεμονικὸν δὲν μέφομαι Ἀτρεΐδην,
„Ἄν τοὺς εὐκνήμιδας ὠθῇ πρὸς πόλεμον Ἀργεῖους.
„Εἴν' ἐδικὴ του ἡ τιμὴ, τοὺς Τρώας ἂν χαλάσουν·
„Οἱ Ἀχαιοί, καὶ τὴν σεπτὴν πατήσῃσι Τρωάδα·
„Ἐκείνου καὶ ἡ ἐντροπή, ἂν πάθουν οἱ Ἀργεῖοι.
„Πλὴν ἔλ', ἄς δεῖξωμεν κ' ἡμεῖς τὸ σθένος τῆς καρδίας.“
Εἶπε, καὶ πάνοπλος πατῶν ἐκ τ' ἄρματος ἐρρίφθη,
Κ' ἐβρόντησαν ἐπάνω του βρυχώμενα τὰ ὅπλα,
Ὡς ἐτινάχθη· σιδηροῦν θὰ ἐπτοεῖτο θάρρος.

Ὡς ὅταν εἰς βαρύφλοισβον αἰγιαλὸν τὸ κύμα
 Ὀρδοῦται συμπυκνούμενον ὑπὸ πνοὴν ζεφύρου,
 Καὶ κορυφοῦται κατ' ἀρχὰς ποντοποροῦν, κατόπιν
 Εἰς τὴν ξηρὰν συντρίβεται βοῶν, καὶ εἰς τὰς ἄκρας
 Κυρτόν, ἀνασθηλόνεται θαλάσσης ἄχνην πτύον.
 Οὕτω πυκναὶ τῶν Δαναῶν αἱ φάλαγγες ἐχώρου
 Ἐμπρός, ἀπαύστως εἰς σφαγὴν· τοὺς λόχους τοῦ ὠδήγει
 Πᾶς πολεμάρχης, καὶ οἱ λοιποὶ ἐσίγων· δὲν θὰ ἔλεγες
 Πῶς τόσον πλῆθος μὲ φωνὴν προσέρχεται ἔστα στήθῃ.
 Παντοῦ σιγὴ ἐκ σεβασμοῦ· καὶ γύρω των ποικίλα,
 Ἐλαμποκόπουν τ' ἄρματα εἰς στήθῃ πυκνωμένα.
 Οἱ Τρῶες δέ, ὡς πρόβατα εἰς ἑπαυλὶν πλουσίου,
 Ὅπου πρσμένουν τὸ λευκὸν νὰ τ' ἀφαιρέσουν γάλα,
 Κ' εἰς τῶν ἀρνίων γύρωθεν βελάζουσι τὴν φωνήν.
 Οὕτω τῶν Τρώων σύμμικτος ἡ ταραχὴ ἀντήχει.
 Δὲν εἶχον μίαν λαλίαν, οὐδὲ φωνὴν ὁμοίαν,
 Ἀλλ' ἦσαν γλωσσαι πανεθνεῖς καὶ σύμμαχοι ποικίλοι.
 Αὐτοὺς ὁ Ἄρης ὠπλίζει, τοὺς ἄλλους ἡ Γλαυκῶπις,
 Φόβος καὶ Θόρυβος ὁμοῦ καὶ ἡ μαινομένη Ἔρις,
 Τοῦ ἀνδροφόνου Ἄρεος ἡ ἀδελφὴ καὶ φίλη.
 Αὐτὴ, ὀλίγη κατ' ἀρχάς, στηρίζει μετ' ὀλίγον
 Τὴν κάραν εἰς τοὺς οὐρανούς καὶ ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζει.
 Αὐτὴ καὶ τότε ἐν μέσῳ των τὴν λύσσαν τῆς ἐφύσα,
 Διερχομένη τοὺς στρατοὺς, αὐξάνουσα τὰς θλίψεις.

Ὡς οἱ ἀντίπαλοι στρατοὶ εὐρέθησαν πλησίον,
 Τὰ σάκη συνεκρούσθησαν, τὰ δόρατα, τὸ μένος
 Τῶν χαλκοφόρων μαχητῶν· αἱ σιδηρεῖς ἀσπίδες
 Συνεσταυροῦντο, καὶ βαρὺς ἀλαλάγμος ὑφούτο.
 Θορήνων κραυγαὶ καὶ θορύβος νικῶντων, νικωμένων
 Ἀντήχουν περίξ, καὶ ἔρρεον εἰς αἵματα ἡ γῆ.
 Ὡς ὅταν χεῖμαρροι σφοδροὶ ἀπὸ τὰ ὄρη ῥέουν,
 Κ' εἰς βάρανθρον κατρακυλοῦν τ' ἀφρίζοντα νερά των,
 Οἱ δὲ ῥαγδαῖοι των κρουνοὶ χαράδρας αὐλακνούν,
 Καὶ ὁ βοσκὸς τὸν δοῦπὸν των ἀπὸ μακρὰν ἀκούει·
 Τοιαῦτ' ἡ ῥῆξις καὶ βοή τῶν μαχομένων ἦτο!

Καὶ πρῶτος ὁ Ἀντίλοχος γενναῖον ὅπλομάχον
 Ἐκτύπα, τὸν Ἐχέπωλον, υἱὸν τοῦ Θαλυσίου·
 Τὸν ἦρκεν εἰς τὴν προβολὴν τοῦ ἐπηρμένου κράνους,
 Κ' ἐσύντριψε τὸ μέτωπον, ἐπέραςε τὸ δόρυ
 Ἐκ τῶν ὀστέων, καὶ ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του σκότος·
 Κ' ἐρρίφθη καὶ ἔπεσε βαρὺς ὡς πύργος εἰς τὴν μάχην.
 Ἐκ τῶν ποδῶν τὸν ἥρπασεν ὁ μέγας Ἐλεφάντωρ
 Ὁ τοῦ Χαλκιδόντος, τιμὴ τῶν κραταιῶν Ἀβάντων·
 Τὸν ἔσυρ' ἐκ τῆς ταραχῆς τῶν ὅπλων, νὰ σκυλεύσῃ
 Τὸ σῶμα θέλων· ἀτυχὲς καὶ στιγμιαία ζέσις!
 Καθὼς ὁ μεγαλόφυχος τὸν εἶδ' ἐκεῖ Ἀγέτωρ,
 Εἰς τὰ πλευρά, ὡς ἐκυψε καὶ ἀνοικτὸς ἐφάνη,
 Σκληρὰ τὸν ἦρε, καὶ ἔλυσε τὰ μέλη τ' ἀνδρικά.
 Κ' ἔπεσ' ἐκεῖνος ἄψυχος· ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ συνήφθη
 Ἀγρία μάχη· Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες ταῦτοχρόνως
 Ὡς λύκοι ὄρμησαν· ἀνὴρ ἀνέτρεπε τὸν ἄνδρα.
 Τοῦ Ἀνθεμίωνος ἐκεῖ ἐκτύπησε τὸν γόνον
 Ὁ μέγας Αἴας, θαλερόν, ἀγένοιον ὀπλίτην,
 Τὸν Σιμοείσιον· αὐτόν, τὴν Ἰδὴν καταβάσας,
 Ἡ μήτηρ ἔς τοῦ Σιμόντος ἐγέννησε τὰς ὀχθας,
 Ὅπότε ἐπῆγε νὰ ἰδῇ ἐκεῖ τὰ ποίμνιά της.
 Κ' ἐκλήθη Σιμοείσιος· νὰ θρέψῃ τοὺς γονεῖς του
 Γραπτὸν δὲν ἦτο, καὶ βραχὺ τοῦ βίου του τὸ νῆμα,
 Ἐκὼπ' ὑπὸ τοῦ Αἴαντος τὸ δόρυ τὸ βαρὺ.
 Ἐν ᾧ ἐπέτα μετὰ τῶν πρώτων, εἰς τὸ στήθος

Τὸν ἦρε, πρὸς τὰ δεξιὰ· ἐπέραςεν ἡ λόγχη
 Διὰ τοῦ ὤμου, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς βροντήσας
 Ὡς λεῦκα, ἥτις εἰς νερὰ κρυστάλλινα βλαστάνει,
 Καὶ ὁμαλὴ, τὸ μέτωπον μὲ κλάδους περιστρεφεί·
 Αὐτὴν ὁ ἄρματοποιὸς μὲ σίδηρον ἐκκόπτει
 Κ' εἰς περιφέρειαν τροχοῦ τὰ ξύλα τῆς λυγίζει,
 Εἰς δὲ τὴν ὀχθὴν κοίτεται τὸ σῶμά της ξηρόν.
 Οὕτω τὸν Σιμοείσιον ἐσώρευσε ὁ Αἴας
 Τοῦ Τελαμώνος· — κατ' αὐτοῦ στραφεῖς ποικιλοδωρᾷ,
 Ὁ Πριαμίδης Ἀντιφός ἠκόντησε τυφλὰ.

Ἐκεῖνον ὄχι, τὸν καλὸν τοῦ Ὀδυσσεὺς φίλον,
 Τὸν Λεῦκον εὗρεν ἡ αἰχμή
 Πρὸς τὸν βουβῶνα, τὸν νεκρὸν ὡς ἔσυρεν ἡ χεὶρ του·
 Κ' ἔπεσ' ἐπάνω τοῦ νεκροῦ καὶ τὸν νεκρὸν ἀφῆκεν.
 Ἐμάνισεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν σύντροφον πονέσας,
 Κ' εἰς τοὺς προμάχους μ' ἄρματα πετὰ λαμποκοποῦντα·
 Στέκετ' ἐγγύς, καὶ φαεινὸν ἀκόντισε τὸ δόρυ
 Τριγύρω βλέψας· ἐντρομοὶ ἐσκόρπησαν οἱ Τρῶες
 Εἰς τὸν ἀκοντισμὸν αὐτοῦ· — δὲν ἔρριψε ματαίως,
 Ἀλλὰ τὸν Δημοκδῶντα τὸν νόθον τοῦ Πριάμου,
 Ἀπὸ τὴν Ἀβυδὸν ἐκεῖ, ἐκτύπησεν, ἐλθόντα.
 Αὐτὸν ὁ ἦρως, χολωθεὶς, ἐλόγχισ' ἐν τῷ μέσῳ
 Τῆς μήνιγγος· ἐπέραςε τὸν κρόταφον τὸν ἄλλον
 Ἀπ' ἀντικρὺ, καὶ ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του σκότος·
 Κ' ἐδόπησε καὶ ἐβρόντησεν ἐπάνω του τὰ ὅπλα.
 Ὑποχωροῦν οἱ πρόμαχοι, ὑποχωρεῖ ὁ Ἐκτωρ,
 Κ' ἐβόησαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τοὺς νεκροὺς ἐπῆραν·
 Κ' ἔμπρός ἐρρίφθησαν, ἔμπρός· — ἐφθόνησεν ὁ Φοῖβος,
 Ἐκ τῆς Περγᾶμου θεωρῶν, καὶ ἐβόησεν ἐκείθεν.

„Κτυπᾶτε, Τρῶες ἵππικοί, καὶ μὴν ὑποχωρεῖτε
 „Εἰς τοὺς Ἀργεῖους· σίδηρος τὸ σῶμά των ἡ πέτρα
 „Δὲν εἶναι, τὸν ὀξύστομον χαλκὸν σας ν' ἀποκρούῃ·
 „Ἀλλ' οὐδ' ὁ μέγας Ἀχιλλεύς, τῆς Θέτιδος τὸ κλέος
 „Μαζῇ των εἶναι· εἰς τὰς ναῦς τὴν λύσσαν των χωνεύει.“

Αὐτὰ ὁ φοβερός θεός· τοὺς Ἀχαιοὺς ἐξ ἄλλου
 Ἡ ἐνδοξος Τριτογενὴς ἐθάρρυν' ἐρχομένη
 Ἐμπρός, ὅπισ', ὅπου ψυχροὺς διέκρινεν ὀπλίτας.
 Ἡ μοῖρα τότε ἐκράτησε τὸν δρόμον τοῦ Διῶρους·
 Μὲ λίθον κατὰ τὰ σφυρὰ τῆς κνήμης ἐσαρώθη
 Τῆς δεξιᾶς· τὸν ἐπλήξεν ὁ Πείρως Ἰμβρασίδης,
 Ὁ πολεμάρχης τῶν Θρακῶν, ἐλθὼν ἀπὸ τὴν Αἶνον.
 Τοὺς δύο τένοντας ὁμοῦ μὲ τὰ ὀστέα ὁ λίθος
 Ὁ φοβερός συνέθλασε, καὶ ἕπτως ἐρρίφθη
 Ἐπὶ τῆς γῆς, τὰς χεῖράς του πρὸς τοὺς συντρόφους
 τείνων

Καὶ ξεψυχῶν· ἐπέδραμεν ὁ Πείρως, καὶ τὸ δόρυ
 Ὡς τὸν ὀμφαλὸν του ὤθησε· τὰ ἔντερα του κάτω
 Ἐχύθησαν, καὶ ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του σκότος.

Αὐτόν, ἐν ᾧ ἐπῆρχετο, ἐκτύπησεν ὁ Θόας
 Εἰς τὸν μαστόν, καὶ ἐκάρφωσε τὸν πνεύμονα τὸ δόρυ·
 Πετὰ ἐπάνω του, τραβᾷ τὸ πορφυρίζον ἔγχος
 Ἀπὸ τὰ στέρνα, καὶ ἔσυρε τὴν μάχαιραν· μὲ ἐκείνην
 Εἰς τὴν γαστέρα τὸν κτυπᾷ καὶ ἀπνουν τὸν ἀφίνει.
 Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐγύμνωσε· τὸν ἔζωσαν τριγύρω.
 Μακρὰ κινεῶντες δόρατα, οἱ ἀκροχαῖται Θοῤῃες·
 Καὶ μολονότι θαυμαστὸν καὶ ἀλκιμον καὶ μέγαν.
 Τὸν ὤθησαν, καὶ δονηθεὶς ἐστράψ' εἰς τὰ ὀπίσω
 Οὕτω λοιπόν, παρὰ πλεуроὶ, ἐκτάδην εἰς τὸ χῶμα,
 Τῶν χαλκοφόρων Ἐπειῶν καὶ τῶν Θρακῶν οἱ πρῶτοι
 Κατέπεσαν· περὶ αὐτοὺς σωρὸς νεκρῶν ὑφούτο.

Καὶ τότε δὲν θὰ ἔλεγεν ἀστένακτον τὴν μάχην
 Ὅστις εἰς λόγχας ἄτρωτος καὶ ἀθικτος εἰς ξίφη,
 Ἦτο παρών, ἡ δὲ Παλλὰς μονάχη τὸν ὠδήγει

Ἐκ τῆς χειρός, κ' ἐμπόδιζε τὸ ρεῦμα τῶν βελῶν.
 Πολλοὶ τῶν Τρώων κ' Ἀχαιῶν ἐκείνην τὴν ἡμέραν
 Πρηνεῖς κατέκειντο χαμαὶ ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον,

ΘΑΥΜΑ ΜΗΤΡΙΚΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ.

Επεισόδιον ἐκ τῆς μάχης παρὰ τὸ Μαλπλακέ.

Ἐν τινι μικρᾷ οἰκίᾳ τοῦ παρὰ τὰ γαλλικὰ σύνορα κειμένου χωρίου Μαλπλακέ κατεῖχον μικρὸν δωμάτιον, ὅπερ διακρίνετο διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἐπικρατοῦσαν καθαριότητα, συγχρόνως δὲ καὶ διὰ τὰ παραδόξως λίαν κομψὰ ἐπιπλά. Ὁ πρὸ ἐμοῦ καθήμενος πολιόβριξ γέρων κατεσκεύασεν αὐτά, διότι εἶνε ξυλουργός. Συνήντησα αὐτὸν ἐν τῷ „καφφενείῳ“ τοῦ χωρίου, ὅτε εἶχον ἀπέλθει διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἐφ' οὗ ὁ πρίγκηψ Εὐγένιος καὶ ὁ δούξ τοῦ Μαλβορούγου τὴν 11. Σεπτεμβρίου 1709 εἶχον κατατροπώσει τοὺς στρατάρχας Βιλλιάρ καὶ Βοῦφλερ. Ὁ γέρων εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μοι διηγηθῇ ἀγνωστόν τι ἐπείσδιον τῆς μάχης καὶ ἥδη καθήμενοι ἀπέναντι ἀλλήλων ἐπίνομεν ἐγχώριον οἶνον, ἐκαπνίζομεν σιγάρα, ἅτινα εἶχον φέρεи ἐγὼ ἐκ Βρυξελλῶν, ὅτε ὁ γέρων ἤρχισε τὴν ἀφήγησίν του. Ὅτι, ἔμαθον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρὰ τοῦ χρηστοῦ τούτου γέροντος μοι ἐνεποίησε τόσοσιν βραδείαν ἐντύπωσιν, ὥστε πρέπον νομίζω ν' ἀνακοινώσω αὐτὸ τοῖς ἀναγνώσταις, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ εἶνε ἀληθεστάτη ἱστορία. Θὰ προσπαθίσω δὲ ὅσον τὸ δυνατόν πιστῶς, σχεδὸν αὐτολεξεί, ὅπως ἤκουσα αὐτὴν παρὰ τοῦ γέροντος, νὰ τὴν μεταδώσω εἰς τὸ δημόσιον.

Καθ' οὗς χρόνους εἶχε συμβῆ ἡ μάχη τοῦ Μαλπλακέ ἐξῆν ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς Ράιμς παρὰ τὴν Βαλενσιένν ἡ κόμησσα λὲ Δανουᾶ. Αὕτῃ ἦτο πλουσιωτάτη, κατήγετο ἐκ παλαιᾶς εὐπατριδῶν οἰκογενείας, καὶ εἶχε μονογενῆ υἱόν, ὃν ὑπερηγάπα καὶ ὅστις τότε μόλις ἦτον εἰκοσαετής. Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Λουδοβίκος ὁ ΙΔ', εἶχε περιέλθει εἰς μεγίστην ἀμυχανίαν, διότι οἱ Ἀγγλοὶ συμμαχοῦντες μετὰ τῶν Ὀλλανδῶν καὶ Αὐτοκρατορικῶν καὶ ἔχοντες στρατηγούς τὸν πρίγκηπα Εὐγένιον καὶ δούκα τοῦ Μαλβορούγου εἶχον κατανικήσει τοὺς στρατούς του καὶ κυριεύσει τὰ φρούριά του. Ταῦτα εἶχον συμβῆ ἐν ἔτει 1708. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς διετέλει ἐν θλιβερωτάτῃ καταστάσει, κατεπτοημένος καὶ ἄνευ ἀρχηγοῦ, εἰς ὃν ἠδύνατο νὰ ἔχη πίστιν, τὰ δὲ ταμεῖα ἦσαν κενά. Ὁ βασιλεὺς εἶχε στείλει τὰ ἀργυρὰ σκεύη του εἰς τὸ νομισματοκοπεῖον, ἐμιμήθησαν δὲ τὸ παράδειγμά του οἱ πρίγκηπες καὶ οἱ δούκες, οἱ κόμητες καὶ οἱ βαρῶνοι — καὶ ὅλη τῶν εὐπατριδῶν ἡ τάξις. Προσεκάλεσε τοὺς Γάλλους του, ἀστούς τε καὶ εὐπατρίδας ὑπὸ τὰς σημαίας, ὅπως ὑπερασπίσωσι καὶ σώσωσι τὸ κινδυνεῦον βασίλειον, καὶ ἅπαντες προσῆλθον. Πολῖται καὶ ἀγρόται ἀφῆκάν τὰ ἐργαστήρια, τὰ καταστήματα καὶ τὰ ἀροτρά των καὶ ἔγιναν στρατιῶται, ἐκ δὲ τῶν πύργων κατήλθον νέοι καὶ γέροντες ἱππῶται, ἵνα προσφέρωσι τὸ ξίφος των εἰς τὸν βασιλέα. Διὰ μιᾶς τότε εὐρέθη πάλιν ἀρκετὸν χρῆμα καὶ ἐσχηματίσθη μέγας στρατὸς ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν καὶ ἐπέκεινα, ἀρχηγὸς δ' αὐτοῦ ἐξελέγη ὁ ἀριστος στρατηγὸς τοῦ βασιλέως, ὁ στρατάρχης Βιλλιάρ. Τότε καὶ ὁ νεαρὸς κόμης λὲ Δανουᾶ ἠναγκάσθη ν' ἀποχωρισθῇ τῶν κόλπων τῆς μητρὸς του καὶ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν

ὠραίαν του ἐπαυλιν Ράιμς παρὰ τὴν Βαλενσιέννην, δια νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ πεδία τοῦ Ἄρεος. Ἡ ἀτυχὴς κόμησσα δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ζήσει, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ προσφιλεστάτου ὄντος, ὅπερ εἶχεν ἐπὶ γῆς, εἶχε διασχίσει τὴν μητρικὴν τῆς καρδίαν· ἐν τούτοις ἦτον ἀνάγκη νὰ ὑποφέρῃ τὸ πεπρωμένον καὶ ὁ νεαρὸς κόμης ἀπῆλθε συναποφέρων τὰς θερμότητας μητρικὰς εὐχὰς συνοδευομένος μετὰ τὰ θερμώτατα δάκρυα.

Κατ' ἀρχὰς ἡ μήτηρ δὲν ἐφοβέτο τόσοσιν πολὺ διὰ τὸ τέκνον τῆς, διότι ὁ Βιλλιάρ μετὰ τοῦ στρατοῦ του εἶχε σχηματίσει ὀχυρὸν στρατόπεδον παρὰ τὴν πόλιν Δουαῖ, ἐνταῦθα δ' ἔμενε καὶ ὁ κόμης Δανουᾶ, παραληφθεὶς ὡς ἀξιωματικὸς εἰς τὸ σῶμα τοῦ „βασιλικοῦ οἴκου“, πλησίον τοῦ στρατάρχου καὶ πρὸς τὸ παρὸν μακρὰν παντὸς κινδύνου. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἡ κατάστασις μετεβλήθη. Οἱ σύμμαχοι ἀπέσχον νὰ προσβάλωσι τὸ γαλλικὸν στράτευμα εἰς τὴν καλῶς ὠχυρωμένην θέσιν του, ἀντὶ δὲ τούτου ἐπολιόρκησαν τὸ φρούριον Τουρνάυ, ὅπερ καὶ ἐκυρίευσαν. Ἐπειτα ἐτοποθετήθησαν πρὸ τοῦ Μόνς, περιεκύκλωσαν τὰς τάξεις τοῦ Βιλλιάρ, οὕτω δὲ ἠνάγκασαν αὐτὸν ν' ἀντεπεξέλθῃ καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του εἰς μάχην ἐκ τοῦ συστάδην. Τώρα ἤρχισαν τὰ παθήματα καὶ τὰ βάσανα τῆς κομήσσης. Ἐπειδὴ τὰ στρατεύματα διὰ τῆς Βαλενσιέννης εἶχον παρέλθει πλησίον τοῦ μεγάρου τῆς, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ ἀπαξ ἔτι τὸν υἱόν τῆς πρὸ τοῦ προσεχοῦς ἀγῶνος περὶ τῶν πάντων, ἀλλ' ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἤσθάνθη ὅτι δὲν εἶχε τὴν γενναιότητα ν' ἀποχαιρετίσῃ ἀπαξ ἔτι τὴν μητέρα του καὶ ἐτράπη μετὰ τοῦ σώματός του ἄλλην πορείαν. Ἐδῶ πρὸ τοῦ Μαλπλακέ ἐστρατοπέδευεν ὁ στρατάρχης Βιλλιάρ, διὰ ν' ἀναγκάσῃ τοὺς ἐχθρούς του εἰς ἐπίθεσιν. Οὗτοι ἤργοπόρουν, διότι ἔπρεπε πρῶτον νὰ περισυλλέξωσι τὰ πλεῖστα των, οὕτω δὲ ὁ στρατάρχης ἔσχε καιρὸν νὰ ὀχυρώσῃ τὰς γραμμάς του καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὰς ὅσον ἐνεστί δυσπορθήτους εἰς τὸν ἐχθρόν. Τὴν 11^{ην} τέλος τοῦ Σεπτεμβρίου ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ μάχη. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐδοκίμασεν ἡ κόμησσα ἀπεριγράπτους βασάνους, νυχθημερόν ἐθρήνει τὸν υἱόν τῆς, τὸν ὅποιον ἐνόμιζεν ἀπωλωλῶτα, οὐδεμίαν νύκτα εἶχε κοιμηθῇ, πολλοὶ δὲ τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἔτρεχον πανταχοῦ ἐφιπποί, ἵνα τῇ φέρωσιν ἀγγελίας περὶ τῆς θέσεως τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς προσεχοῦς μάχης. Κατὰ τὴν κρίσιμον ἡμέραν κατελήφθη ὑπὸ τόσοσιν πυρετώδους ἐρεθισμοῦ, ὥστε ἐφοβοῦντο διὰ τὴν υἱοειδίαν τῆς, τὴν ζωὴν τῆς. Ἡ πάλιν τῶν δύο στρατῶν ἦτο φοβερὰ καὶ ἐφαίνετο ἀτελεύτητος, διότι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ κρότος τῶν πυροβόλων ἤκούετο μέχρι Ράιμς. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ φόβος καὶ ὁ ἀπελπιστικὸς ἐρεθισμὸς τῆς κομήσσης ἐφθασεν εἰς τὸ ὑπατον σημεῖον, τότε συνέβη παράδοξόν τι θαῦμα! — Καὶ αὐτὸ εἶνε σωστὴ ἀλήθεια, κύριε, πρέπει νὰ με πιστεύσητε, εἶπεν ὁ γέρων μεθ' ἱερὰς σοβαρότητος καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας. — Ἡ κόμησσα κατελήφθη ὑπὸ παραδόξου ὕπνου καὶ ἐν ὄνειρῳ εἶδε